

— Понеже азъ кръстихъ детето ти, искамъ да те надаря съ една способно-ть. Чуй ме хубаво: когато нѣкой е боленъ и ти ме видишъ до главата му, знай, че болниятъ ще оздравѣе. Но ако ме видишъ до краката му, знай, че той ще умре.

И човѣкътъ почналъ да упражнява тая си способностъ. Навсѣкжде се разчуло, че той е голѣмъ ясновидецъ. За който казалъ, че ще умре, — умира-лъ, за който казвалъ, че ще остане живъ — оздравѣвалъ. Когато го извиквали при нѣкой боленъ, той веднага му казвалъ да не се страхува, защото нѣма опасностъ да умре, или пъкъ съобщавалъ, че нѣма никаква надежда.

По тоя начинъ той спечелилъ много пари и станалъ най-богатия човѣкъ. Смъртѣта често го посещавала. Той я посрѣщалъ съ много голѣми почести и я наричалъ справедливиятъ човѣкъ.

*

Най-сетне, когато човѣкътъ остарѣлъ, при едно посещение Смъртѣта му казала:

— Е, азъ ли само ще те посещавамъ? Ела поне веднажъ и ти при менъ на гости.

— Добре — рекълъ човѣкътъ. — Кога мога да ти дойда?

— Ако искашъ, можешъ и още сега да дойдешъ, — отговорила Смъртѣта. — Тѣкмо ще ти покажа и моето жилище, за да можешъ отсетне да идвашъ и самъ.

Човѣкътъ се съгласилъ.

*

Двамата вървѣли по една пжтека. Къмъ залѣзъ слънце стигнали въ подножието на една планина, която била много тъмна. Въ дъното на една скала се виждала дълбока пещера, която отдалече изглеждала като да е освѣтена.

— Ето тукъ живѣя, — рекла Смъртѣта и го поканила да влѣзе.

Човѣкътъ се намѣрилъ срѣдъ една голѣма стая, освѣтена отъ много лампи. Имало и още много такива стаи, всички силно освѣтени.